

Gemara: Tovelling kelim (continued)

- Materials
 - Mix of clay and dung – This isn't metal
 - Glass – This is like metal, as it can be fixed when it breaks
 - Lead-lined clay – Debate
 - View 1: No, like the clay from which it comes
 - View 2: Yes, like the metal lining inside it – This is the law
- An akum's vessel, held as collateral
 - Mar bar Rav Ashi knew his father immersed it, but wasn't sure why¹
 - 1: This is "ownership"
 - 2: This case was unique, as the owner meant to default²

Failure to kasher/tovel

Initial Status	Example	Prescription
Unused	-	Tovel
Used for cold	Cups, pitchers	Rinse and Tovel
Used for hot	Pots	Hagalah and Tovel
Used with fire	Spits	Libun and Tovel

- If you used the vessel before kashering/toveling:
 - View 1 – The food is prohibited, because even a flawed absorbed taste (*taam lifgam*) is prohibited
 - View 2 – The food is permitted, because *taam lifgam* is permitted
- Brief note on how the leniency of *taam lifgam* is implemented
 - Q: If *taam lifgam* is permitted, when did the Torah require kashering the vessel from Midian?
 - (76a) A: Because of vessels that had been used that day.
 - Q: Then let the vessels be permitted after that first day?
 - A: We are worried about mixing up the vessels
 - Q: So why does the other view prohibit food cooked in these vessels, which were *taam lifgam*?
 - A: The first-day vessel may also be *lifgam* and yet the Torah prohibits it, so *taam lifgam* is clearly not grounds to permit.
- Three added issues:
 - Is tevillah first or kashering first? (Tosafot, Aruch haShulchan)
 - What if I prepared food in a utensil before tevillah? (Tosafot, Aruch haShulchan)
 - Could waiting through the night create *taam lifgam*? (Rashi, Tosafot)

א. ערוך השולחן יורה דעה סימן קכ:כה

ונלע"ד בשנדקדק על עצם הטעם דשוניהו רבנן ככלי מתכות מהאי טעמא, איזה סברא יש בזה? הלא עיקרה היא חול, ומה ראו חכמים על ככה לגזור עליהם טבילה, מהך טעמא גופא שלענין טומאה דחו לה!?

אך הענין כן הוא: דהנה כל המיני מתכות יסודם מן העפר, אך שבאותן המקומות שחופרין בהן המתכות נדבקו חלקי העפר זל"ז בדיבוק חזר ומשתנים לכמה איכיות ויסודות כידוע לחכמי הטבע, אבל עיקר יסודם הוא עפר. ולכן כל המוני מתכות צריכין צירוף וזיקוק באש עד שפושטים צורה ולובשים צורה אחרת, כל מין מתכת לפי יסודותיו.

ולא כן כלי חרס, לא לבשו שום צורה אחרת בהיותם כלים, וכמו שיסודם מן העפר כן צורתם עפר, ואין צריכין זיקוק וצירוף באש. והנה זה המין זכוכית אמת שיסודו מעפר, אבל הא לבש צורה אחרת לגמרי וצריכין זיקוק וצירוף באש ככל מיני מתכות, ומטעם זה כי נשתברו יש להם תקנה דכמו שתחלתם מן האש כמו כן סופם בהשברם תקנתם ע"י האש, ובכן יש להם כל מיני סגוליות של מתכת ואשר יסודו מחול הא מתכות ג"כ יסודם מעפר ולכן אמרו חכמים דבמין זכוכית נלך לחומרם בכל כלי דיניהם...

¹ Psak is mixed; Tosafot and Shulchan Aruch Yoreh Deah 120:9 vs Rambam Maachalot Asurot 17:6

² Why would tovelling work, within that second approach? (Rama Yoreh Deah 120:9)

ב. רשב"א תורת הבית בית ד' שער ד'

איבעיא להו, משכנתא מאי? ... ולענין פסק הלכה, הרמב"ם ז"ל כתב דאינו צריך טבילה, ותמיהא לי דהא משמע דטבילה זו מדאורייתא היא, דמכלי מדין גמרינן לה ואפילו בכלים חדשים, ואם כן הוה ליה ספק בדאורייתא ולחומרא! ומיהו הוא ז"ל כתב דטבילת כלים מדברי סופרים היא וקראי אסמכתא בעלמא הן.

ג. שו"ע יורה דעה קכ:ח

השואל או שוכר כלי מהעו"ג, אינו טעון טבילה. אבל אם ישראל קנאו מהעובד כוכבים והשאילו לחבירו, טעון טבילה, שכבר נתחייב ביד הראשון. **ויש מי שאומר שאם לא לקחו הראשון לצורך סעודה, אלא לחתוך קלפים וכיוצא בו, אין צריך להטבילו.** הגה: אבל הראשון אסור להשתמש בו לצרכי סעודה, אפילו דרך עראי, בלא טבילה, אף על פי שלקחו לצורך קלפים (ד"ע ואו"ה). **וכן אם קנאו ישראל השני מן הראשון לצורך סעודה, צריך טבילה גבי השני (בית יוסף).**

ד. שו"ע יורה דעה קכ:ט

משכן עובד כוכבים כלי לישראל, אם נראה בדעת העובד כוכבים שרוצה לשקעו בידו, טעון טבילה. ואם לאו, יטבילנו בלא ברכה או יקנה כלי אחר ויטבילנו עמו. (ואם לבסוף נשתקע בידו, יחזור ויטבילנו בלא ברכה) (בית יוסף בשם תשובה אשכנזית ואגור והוא בתשובת מהרי"ל סימן נ"ט).

ה. ערוך השולחן יורה דעה סימן קכ:יז

אסור להשתמש בכלי קודם הטבילה, ואם עבר והשתמש בכלי בלא טבילה לא נאסר מה שנשתמש בו, ויטבילנו עוד. והטעם שלא נאסר מה שנשתמש בו דהא אפילו בכלי מבליעת איסור בן יומו כששימש בה היתר בצונן לא נאסר המאכל, והכא אפילו חמין כצונן דמי דהא אין כאן בליעת איסור, אלא הוא מצוה בעלמא שהתורה צותנו. ואף על גב דלשון הש"ס שם משמע דדמי להגעלה וליבון ע"ש, מ"מ הסכימו כל רבותינו דאין המאכל נאסר בתשמיש שקודם הטבילה. וכן בכלים אסורים שנלקחין מן העכו"ם דצריכין הגעלה או ליבון וטבילה ומשמע מלשון הש"ס שם דהטבילה צריך דווקא אחר ההכשר, הסכימו כל רבותינו דוודאי לכתחלה צריך לעשות כן ובדיעבד אפילו הטביל קודם הגעלה וליבון מותר. [תוס' שם ד"ה מגעילן ורא"ש] וכן מפורש בירושלמי דאין המאכל נאסר בתשמיש שקודם הטבילה: